

12 april 2019

HOUD VOL!

Bijbellezing: Hebreëën 10, vers 19-25 en 36-37

Vindt u het eigenlijk moeilijk om vol te houden in het geloof? Vind jij het lastig om te blijven geloven?

Voor de lezers van de Hebreëënbrief was het behoorlijk lastig. Zij hadden een tijd van geloofsvervolging hadden doorgemaakt. De schrijver herinnert hen daar namelijk aan, nu hij hen aanspoort om vol te houden (vers 32-33) Waren zij misschien uitgelachen door de mensen om hen heen? Of werden zij misschien voor de wilde beesten gegooid, tijdens wilde-dieren-gevechten in de arena? Een Romeinse schrijver (Tacitus) vertelt daarover dat christenen in de arena letterlijk als prooi voor leeuwen werden gebruikt. Als vermaak. Zou de Hebreëënbriefschrijver daar op duiden? Ja, dan komt het er echt op aan dat je gelooft..., dat je vast staat in je geloof, dat je volhoudt. Ook als je bijvoorbeeld kijkt naar die christenen in Sri Lanka...

Maar nu onze situatie: geen geloofsvervolging, gelukkig geen gemeenteleden die zijn vermoord, omdat wij een christelijke gemeente vormen... *en toch kan het wel eens heel lastig zijn om het geloof vol te houden.* Misschien wel, omdat het helemaal niet zo'n spannende situatie is, zoals in Sri Lanka, of zoals toentertijd bij die Hebreëuwse gemeenteleden.

Het geloof volhouden kan lastig zijn, omdat het misschien gewoon goed met je gaat. Omdat je werkt, of leert, druk bezig bent met je gezin, of met je opleiding. Omdat je leven heel erg gevuld is, juist dan kan het zo lastig zijn om echt het geloof vol te houden en er wat mee te doen. ... Ook, omdat geloven in onze maatschappij eigenlijk weinig meerwaarde lijkt te hebben. Waar zou je het geloof nu voor nodig hebben? Je hebt toch dokters die je helpen bij ziekte? Trouwens: als je ziek bent, is het maar de vraag wat geloof en veel bidden uithaalt..., je ziekte verdwijnt meestal niet opeens en je moeite ermee ook niet. Waar zou je het geloof voor nodig hebben? Je hebt dokters voor als je ziek bent, psychologen bij het verwerken van wat mis is gegaan, je gaat in onze samenleving gelukkig niet dood van de honger, je hebt vaak allemaal dingen om te doen... En voor de zorg voor kwetsbare mensen in de samenleving heb je ook geen geloof of kerk nodig. Heel fijn dat door de kerk veel vrijwilligerswerk wordt gedaan, maar je niet-christelijke buurvrouw doet misschien ook vrijwilligerswerk bij de Zonnebloem of bij Vluchtelingenwerk. En ook de grote raadsel, waar men vroeger God nog voor nodig had om het te verklaren, die hebben wij inmiddels grotendeels wel verklaard.

Het is in onze maatschappij misschien soms nog wel lastiger om het geloof vol te houden, gewoon omdat de vraag zich opdringt om het geloof nog wel zo relevant is. Het geloof is iets geworden waar sommigen iets mee hebben en anderen gewoon niet. Geloven is geen pure noodzaak meer, maar een keuze, een individuele keuze...

Herkent u iets van het beeld wat ik nu probeer te schetsen? Ik moet denken aan wat wij tijdens de eerste themadienst vorig jaar hebben besproken rondom het kernwoord 'verlangen'. Dat 'verlangen naar God', die toewijding aan God, dreigt soms op de achtergrond te verdwijnen, niet omdat er vreselijke dingen zijn gebeurd in je leven (hoewel dat natuurlijk ook kan), maar gewoon omdat er zoveel andere verlangens zijn die je prikkelen en verantwoordelijkheden die je voelt. Zoiets... Je zit hier vanmorgen in de kerk, maar ondertussen ben je met je gedachten en met je hart bij heel veel andere dingen. Niet eens slechte dingen, maar gewoon goede, belangrijke of leuke dingen die op dit moment je aandacht opeisen. Je moet er gewoon voor

vechten om erbij te blijven. Herkenbaar? Nou, *daarom is die oproep om vol te houden, denk ik, ook in onze situatie zo heel erg belangrijk.*

Maar goed, ik kan nu de Hebreëënbriefschrijver naspreken en zeggen: 'Ook al vind je het misschien lastig om het geloof vol te houden in onze tijd..., wel doen hoor!' Maar of dat nu zoden aan de dijk zet... Ik zie de Hebreëënbriefschrijver het ook niet op deze manier doen. Wat doet hij dan wel? Gaat hij je uitleggen waarom je het geloof echt nodig hebt? 'Het is echt relevant hoor, want...' Nee, de Hebreëënbriefschrijver vertelt drie dingen over het geloof... Drie dingen noemt hij *die je hart kunnen raken.* Dat is mooi. Drie pijlen vuurt hij af, recht in het hart. Ik wil proberen om die drie dingen ook aan je hart te brengen.

Ten eerste vertelt de Hebreëënbriefschrijver over de omgang, de relatie die wij met God mogen hebben. De schrijver bedoelt dan ons bidden, het stille tijd doorbrengen met God, maar volgens mij ook gewoon je dagelijkse leven dat je mag leven voor Gods aangezicht. Dat alles brengt hij in een heel mooi beeld samen. De Hebreëënbriefschrijver gebruikt het beeld van een tempel, de tempel van God in Jeruzalem (vers 19-22). Dat moet je even voor je zien: die drie vertrekken van de tempel van God in Jeruzalem. Het voorhof waar alle mensen mochten komen, het heilige waar alleen de priesters mochten komen en het heilige der heiligen waar alleen de hogepriester mocht komen en dan slechts één keer per jaar. Dat heilige der heiligen was met een groot gordijn, een voorhangsel, afgeschermd van de andere ruimtes. Nu, zegt de dichter: besef je dat door de Heere Jezus de situatie totaal is veranderd? De toegang tot God is vrij! Hij heeft voor ons de weg vrijgemaakt. *Hij is de Weg.* En Zijn lichaam, dat is het voorhangsel. Toen Jezus met Zijn gemartelde lichaam aan het kruis stierf, toen is dat voorhangsel van die tempel in Jeruzalem letterlijk gescheurd, van boven tot beneden. Pasen betekende dat de toegang tot God vrij is geworden. Dat er vrij verkeer is. Geen grenzen meer. Daar heeft Jezus, de ware Priester voor gezorgd, die Zijn leven voor ons heeft geofferd. Hij zegt het zo: ¹⁹*Broeders en zusters, dankzij het bloed van Jezus kunnen we zonder schroom binnengaan in het heiligdom,* ²⁰*omdat hij voor ons met zijn lichaam een weg naar een nieuw leven gebaad heeft, door het voorhangsel heen.* ²¹*We hebben nu een hogepriester die dienstdoet in het huis van God;* ²²*laten we God dan naderen met een oprecht hart en een vast geloof, nu ons hart gereinigd is, wij van een slecht geweten bevrijd zijn en ons lichaam met zuiver water is gewassen.*

Besef je, zo lijkt de Hebreëënbriefschrijver te zeggen, *wat voor een open verbinding jij en u met God mogen hebben?* Broeders en zusters, we hebben een open verbinding met God. Besef je dat? Besef je hoe mooi dat is? Laten wij dan tot God naderen. Laten wij met God contact zoeken! In contact *blijven.*

Kan je je het voorstellen? Dat God, als je straks gaat bidden, geïnteresseerd naar je luistert? Dat je gewoon met Hem om mag gaan? Morgen, als je dat even heel erg nodig hebt..., maar ook gewoon als je je dagelijkse dingen aan het doen bent? ... Het volk Israël was zich er diep van bewust hoe heilig en hoogverheven God was. Die tempel mocht men absoluut niet binnengaan. Want God is heilig! Dat heilige der heiligen mochten zelfs de priesters niet binnengaan, behalve eentje. En nu mag jij gewoon doorlopen... Dag in, dag uit. Jezus heeft de loper voor je uitgelegd. Hij is de weg, waarop je tot God mag gaan. Met je leven, met alles wat je bezighoudt, met alles wat je zwaar valt, met alles waar je van geniet. Laat dit niet aan je voorbijgaan! Je bent geschapen om in contact met God te staan. Dat is de zuurstof van je leven. Want Hij is de Bron van je leven. En je vreugde. Je houvast. Je troost. Je liefde. Je hoop. En daar mag je elke dag van genieten, van opademen, rust in vinden.

Ben je zuinig op die open verbinding met God, die Jezus voor jou heeft geopend? Of is door het geringe gebruik ervan

veel stof in komen te zitten, zodat die verbinding verstopt is geraakt? ... Ik ontmoet mensen die die verbinding met God niet meer ervaren in hun leven. Zij zien, zij beleven God niet meer in het dagelijks leven. Soms heeft dat te maken met heel ingrijpende dingen die er zijn gebeurd. Maar misschien nog wel vaker heeft het gewoon te maken met het stof, stoffelijke zaken of andere aandachtsvelden waardoor die verbinding met God verstopt is geraakt. ...

Hoe kan jij die prachtige open verbinding met God open houden? Wat zijn voor u manieren om met God verbonden te zijn en verbonden te blijven? ... Misschien een vast moment op de dag bidden? Het hoeft niet lang te zijn. (Mag wel natuurlijk.) Of de gewoonte om 's avonds heel even op je knieën te gaan om God met twee zinnen te loven? Het kost 20 seconden, maar je hebt wel elke dag geknield voor God. Of nog iets anders?

Een tweede pijl die de Hebreënbrieffschrijver in ons hart schiet met het doel dat wij vol zullen houden in het geloof...., een tweede aansporing: ²³*Laten we zonder te wankelen datgene blijven belijden waarop we hopen, want hij die de belofte heeft gedaan is trouw.* Met andere woorden: laten wij met elkaar onze hoop blijven belijden.

Dat hadden de eerste christenen in de tijd van de Hebreënbrieffschrijver wel nodig... Men zag aanvankelijk vol verlangen uit naar Jezus' komst. De Heere kwam eraan! Maar het duurde wel erg lang... Het verwachtingsvol verwachten werd tot wachten en nog eens wachten. Nou, we weten allemaal hoe het gaat, als je heel lang op iets moet wachten.... 'Houd die hoop vast!', zegt de Hebreënbrieffschrijver. Leef met het oog op die toekomst, die God heeft beloofd. Zie je leven altijd in eeuwigheidsperspectief.

Nou, ook die pijl is wel heel erg raak, als ik naar onze cultuur en samenleving kijk, waarin wij het geloof moeten zien vol te houden. Wij hebben ons in onze samenleving aangewend om vooral gericht te zijn op het nu. Dat contrast viel wij deze week weer heel sterk op, toen ik met een excursie van de basisschool in het museum van Oudheden liep in Leiden. We bewonderden allemaal Egyptische sarcofagen, grafgeschenken, er was zelfs een complete graftombe maar het museum overgeplaatst. Die Egyptenaren waren hun hele leven bezig met hun sterven. Misschien al bij de geboorte van een koninklijk kind begon men te bouwen aan een pyramide, voor als hij eens zou komen te sterven. Zo waren de heidense Egyptenaren dus bezig met hun eeuwige toekomst! En wij christenen? Wij, die een maandje geleden het feest van de opstanding, van het eeuwige leven hebben gevierd?

Wat zou het voor ons consumptiepatroon betekenen, als wij zo onze aandacht op het eeuwige leven zouden richten? Zou er dan niet een stuk minder worden over-geconsumeerd? Zouden wij ook misschien niet veel meer in het werk stellen om de aarde te bewaren voor ons nageslacht, voor het moment dat wij er niet meer zijn? Hoe praktisch kan je in je dagelijkse leven al richting het eeuwige leven leven? Hoe kan het je leven veranderen door vanuit die hoop op het eeuwige leven te leven. ... Hoe kan het je helpen om vol te houden in je lastige situatie van dit moment, door over Gods eeuwige toekomst te blijven zingen. ... Hoe kan het de prioriteiten van je leven op de kop gooien. ... Zullen wij de belijdenis van onze hoop vasthouden? Met elkaar blijven belijden? Met elkaar erover zingen?

Die open verbinding met God... door Jezus... Die geweldige toekomst die ons wacht, door Jezus... dat helpt je om vol te houden in het geloof.

En dan de derde pijl, die de Hebreënbrieffschrijver in ons hart schiet om ons te laten volhouden in het geloof. Opnieuw een aansporing, die begint met 'laten wij': ²⁴*Laten we opmerkzaam blijven en elkaar ertoe aansporen lief te hebben en goed te doen, ²⁵en in plaats van weg te blijven van onze samenkomsten, zoals sommigen doen, elkaar juist bemoedigen, en dat des te meer naarmate u de dag van zijn komst ziet naderen. ...*

Laten wij als gemeente onze samenkomsten bezoeken en elkaar opscherpen. Laten wij echt gemeente zijn. Waarom? Omdat je in de gemeente troost vindt en steun? Ja, dat. Maar niet alleen daarom. Het zou zelfs kunnen zijn, dat je misschien wel teleurgesteld bent in de gemeente omdat je minder troost en steun ervaart, dan je had verwacht. Maar gemeente-zijn, dat doe je niet alleen omdat je de gemeente nodig hebt en omdat het zo fijn is met elkaar. Een gemeente is een *oefenplek*. Om het in de woorden van mijn kindervoorbeeldje te zeggen: de kerk is een soort fitnessruimte. Je geloof wordt hier in conditie gehouden. Doordat je leert en groeit je in kennis van God en van de Bijbel. Maar ook doordat je leert om er voor elkaar te zijn. Om met elkaar te zijn. Ook op die momenten, dat je het misschien helemaal niet als prettig ervaart. Dat je leert om een ander te verdragen, waar je je aan irriteert. Dat je leert dat je niet altijd kunt krijgen wat je wilt hebben, als het gaat om (noem eens wat) de liturgie. Maar dat je een ander kunt gunnen dat hij of zij er iets aan heeft, ook al vind je het voor jezelf eigenlijk helemaal niks. Juist zulke momenten zijn *groeimomenten*.

Een gemeente bestaat uit broeders en zusters die leren, trainen en groeien. Die leren om Jezus' opdracht om te vergeven in de praktijk te brengen. Die leren om lief te hebben wie je van nature niet zo lief hebt. Die leren om geduld te oefenen... Hier in deze fitnessruimte van de Ontmoetingskerk groeien door ons trainingsinspanningen de vruchten van de Geest: geduld, liefde, vriendelijkheid, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Hier kan je met elkaar groeien in oprechtheid, gebed, zelfverloochening, vasten, waken, zingen, naastenliefde, nederigheid, ijver en vrijgevigheid. En dat is zo nodig bij het vol houden van het geloof! ... Want geloven, dat is geen setje gedachten of overtuigingen. Het zijn ook geen paar goede gewoontes die je je hebt aangeleerd. Het is een leven van trainen en getraind worden. En dat kost inspanning. Dat vraagt offers. Maar laat alsjeblieft niet de spieren van je geloof verslappen. Nee, trainen!

We hebben groepstraining vandaag. En volgende week voeren wij het tempo op: dan is er weer gewoon twee keer groepstraining op de zondag. Elke zondag weer is de fitnessruimte 's morgens en 's middags open. En vergeet niet de andere mogelijkheden om te trainen. Je kunt natuurlijk niet elke avond weg zijn, maar zorg voor een goede conditie van je geloof! De gemeente is geen snackbar waar je haalt wat je lekker vindt op het moment dat je er behoefte aan hebt. Dat is zo ongezond voor je geloof. We zijn geen snackbar, maar een *fitnessruimte*. Je vindt het echt niet altijd leuk. Je krijgt er vaak spierpijn van. Maar daardoor leer je vol te houden.

De Hebreënbrieffschrijver sluit dit gedeelte van zijn preek nu bijna af door te schrijven: ³⁶*Blijf juist volharden, want als u de wil van God doet, zult u ontvangen wat u beloofd is.* ³⁷*Immers: 'Nog een heel korte tijd, dan komt hij die komen zal, hij blijft niet lang meer weg.* Nou, zo wil ik ook mijn preek samenvattend afsluiten: Blijf volharden, blijf volhouden in het geloof. ... Door die open verbinding met God open te houden. ... Door de hoop op Gods toekomst vast te houden. ... Door samen te komen en samen te leven.

Nog even volhouden...., want Jezus komt eraan.

Gespreksvragen:

1. *Hoe houdt u die open verbinding met God open?*
2. *Hoe houdt u die (belijdenis van onze) hoop op Gods prachtige toekomst vast en geeft u die in uw leven concreet vorm?*
3. *Hoe zorgt u voor een goede conditie van uw geloof? Hoe helpt het gemeente-zijn daarbij?*